

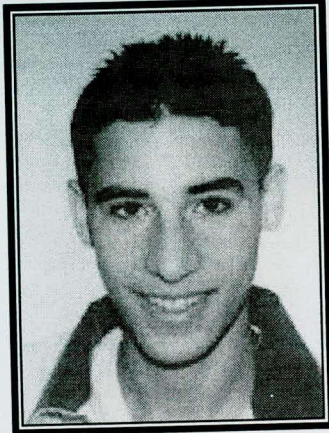

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי אברהם (אבי) זקן ז"ל

בן אורית ואמנון

נולד בירושלים

בתאריך י"א באייר תשמ"א, 15/5/1981

התגורר בקרית חיים

התגייס במרץ 1999

שרת בחיל חינוך

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ט' בתמוז תשנ"ט, 23/6/1999

נקבר בבית העלמין קרית ים בחלקה הצבאית

חלקה צבאית: 10 שורה: 2 קבר: 2

הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 18 בנפלו

קורות חיים

בן אורית גבאי ואמנון זקן, נולד ביום י"א באייר תשמ"א (15.5.1981) בירושלים. ילד חמוד עם עיניים מבריקות וצוחקות. כשהיה בן שנה נולד אחיו נתי, והחלה החברות ביניהם. שנתיים לאחר מכן התגרשו הוריו ואבי עבר לגור עם אמו ואחיו באשדוד. לאחר מספר שנים נישאה האם בשנית למשה, שלקח תחת חסותו את שני הבנים וגידל אותם כאילו היו בניו. המשפחה עברה להתגורר בקרית חיים, שם נולדו האח ענוג והאחות שחר. אבי למד בבית-הספר היסודי 'נתיבים' בקרית חיים. הוא היה תלמיד חרוץ, שקדן וסקרן, שאהב ללמוד. אבי היה ילד חברותי ואהוב, מוקף בחברים רבים. בילדותו היה חניך בתנועת 'הנוער העובד והלומד'. בשעותיו הפנויות הרבה לשחק כדורסל.

את לימודיו התיכוניים החל בבית-הספר המקיף בקרית חיים, שם למד עד כיתה ט', והמשיכם בבית-הספר הטכני של חיל-האוויר בחיפה.

עד גיוסו לצה"ל עבד אבי אצל קבלן פוליש. הוא היה חרוץ ואהב לעבוד.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בחודש מרס 1999 התגייס אבי לצה"ל. חדור מוטיבציה לשרת שירות קרבי ואיכותי ביקש להתנדב ליגולניי, אך בלשכת הגיוס נקבע לו פרופיל רפואי נמוך והוא הופנה לטירונות כלל-צה"לית. אבי התאכזב אכזבה קשה והרבה לדבר על כוונתו להעלות פרופיל, לתרום למדינה ולשרת כלוחם ביגולניי. הוא היה אהוב על חבריו והתנדב לסייע להם.

ביום ט' בתמוז תשנ"ט (23.6.1999), נפל אבי בעת מילוי תפקידו והוא בן שמונה-עשרה. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית-העלמין בקרית ים. הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות.

להנצחת זכרו תרמה המשפחה ספרייה תורנית לבית-הכנסת בקרית חיים, וספרייה תורנית לבית-הכנסת גאולי ה' בירושלים.

מתוך דברים שכתבה שכנת המשפחה, חיה אשכנזי, ביום השלושים למותו של אבי: "כשאבי בא לגור כאן הוא היה ילד בגיל בית-הספר היסודי. ילד די שקט, שקט מאוד אפילו, עד כדי כך שהיה מוכר יותר כ'האח הגדול של נתי'. כשהגיע לגיל תיכון ראינו את אבי מחפש את דרכו. יש שיאמרו מאבד את דרכו, אך אני טוענת שהוא חיפש דרך באופן אישי אינדיבידואלי, באופן שונה מהילדים האחרים, ההולכים בתלם. לאבי היתה אישיות מאוד מיוחדת ויוצאת דופן, ונפש עשירה ויעידו על כך הספרים שקרא, בנושאים שבני גילו לא נוגעים בהם ולא מתעניינים בהם. אבל כשאבי הגיע לצבא, כולנו, כל הסביבה, ראינו שהוא הגיע אל המנוחה ואל הנחלה. הנער פשוט קרן. אנשים היו נעצרים על ידו - ולא רק בגלל המדים, היופי והגובה, שחונן בהם, אלא החיוך הזה, החיוך הקורן של אושר גדול, של שלמות..."